

egen Gaand — indført tydske Oliestrykbilleder og faaet dem folporterede som Præmier til deis Bøger, medens de danske Fabrikanter ikke have kunnet opnaa Ret til det Samme. Jeg anfører dette, fordi det bekræfter, hvad jeg tidligere har sagt, at det ikke har været muligt at finde de Principer, der have været veilevende for det ærede Ministerium ved Udstedelsen af disse Bevillinger. Man har ikke kunnet se, om det er religiøse, om det er kunstneriske, politiske eller andre slige Principer, som have været de afgjørende ved disse Bevillingers Meddelelse. Jeg tror derfor, at jeg her vil kunne give den høitærede Minister en velkommen Anledning til at udtale, efter hvilke Principer disse Bevillinger pleie, at meddeles; thi der hersker i saa Henseende imellem Publikum en overmaade stor Uvil. Jeg skal endnu kun bemærke, at, forsaavidt dette Firma, som jeg nys nævnte, har troet at maatte søge Bevilling, er det efter min Anskuelse, der jo ogsaa er bekræftet af Scheel, deis Ret i Forveien i Genhold til den bestaaende Lovgivning, navnlig Loven af 23de Mai 1873 § 8, at kunne lade sine Fabrikationsgjenstande affatte ved Ombæring eller ved Salg efter Prøve. Men, saavidt mig bekendt, har man i Indenrigsministeriet heller ikke villet gaa ind paa denne Anskuelse, og da er det jo det Samme som, at denne Trafik ikke kan bruges, thi den vil da naturligvis blive standst af Retstbetjentene. Saa gaar det til en langvarig Proces, der imidlertid vil bevirke, at Virksomheden ikke kan fortsættes. Jeg skal altsaa med disse faa Bemærkninger tillade mig, deis at henviise til den høitærede Minister at meddele de Principer, hvorefter disse Bevillinger ere uddelte og ville blive uddelte, deis at anmode det ærede Finantsudvalg om fremdeles at tage sig af denne Sag og ikke at lade den slippe ud af sine Hænder.

Ville: Jeg har aflagt det Løfte for mig selv ikke at ville tage Ordet under Finantslovens 2den Behandling uden at begynde med at udtale en Beklagelse over de Forhold, hvorunder Finantsudvalget arbejder, hvad Lokale angaar. Der er anvist Finantsudvalget et Lokale, som vel i det Hele kan være c. 150 Kvadratalen stort i et enkelt Værelse med eet dybt Vindueslag, og i dette Rum, hvor overdreven Varme vægler med isnende Kulde, og hvor Luftfornøjelsen er yderst mangelfuld, skulle 15 Personer udføre det besværligste Arbejde, som overhovedet foresalder under Møgdaagsessionen. Der er holdt omtrent 40 Møder i Finantsudvalget, medens Finantsloven er naaet til 2den Behandling, og det kan forudses, at, inden vi ere færdige, vil der, naar vi tillige erindre, at forskjellige større Lovforslag ere henviste til Finantsudvalget, blive at holde i det Mindste en Snes Møder endnu, og disse 60 Møder — det er det Minimum af Møder, hvori Finantsudvalget vil være samlet — foregaa under saadanne

ydre Villkaar, at det er i høieste Grad vanskelig at bevare sin Arbeidsdygtighed, og at Medlemmerne meget hyppig udsættes for Ibebefindender, der kunne stige til Upasselighed, og som i længere Tid forstyrre dem i Baretagelsen af deres Arbejde. Det er ikke nogen Mangel paa Opmærksomhed eller Hensyntagen fra den ærede Formands Side, som bevirker, at vi ere saa ilde stillede. Dertimod, jeg tror, at jeg udtaler ikke alene min, men alle Medlemmers Anskuelse, naar jeg anerkjender, at den ærede Formand har gjort adskillige Skridt for at raade Bod paa disse store Ulemper; men Forholdene heroppe ere af den Bestaafenhed, at det ikke har været muligt at tilveiebringe ordentlige ydre Betingelser for Arbeidet i Finantsudvalget. Saa gjærne som man vil ofre sine Kræfter til det betydelige Udentingsarbejde, som paalægges, maa man være berettiget til at forlange, at dette Arbejde udføres under saadanne Betingelser med Hensyn til Lys, Luft og Varme, at man ikke derved bliver udsat for søelige Ulemper, jeg kan sige til for ligefremme Sygdomme. Jeg vilde derfor anse det for særdeles ønskeligt, om der foruden de Forsøg, der allerede ere gjorte, maatte ske flere, som endelig kunde bringe det dertil, at i det Mindste dette store Udvalg, som tillige kræver et betydelig ydre Apparat af Dokumenter, Bøger og deslige, kunde faae anvist et Lokale, hvor man virkelig kunde opholde sig og arbejde i flere Timer uden at befinde sig ilde derved eller faa at sige faae sine Øyner svækkede for Resten af Dagen. — Hvad jeg har at yttre i Anledning af det under Forhandling værende Ufsnit af Finantsloven, angaar et ganske enkelt Punkt, nemlig Telegramtættene. Jeg hører til dem, som have fundet, at man i sin Tid gif for vidt, da man nedsatte Prisen for et enkelt Telegram til 50 Ore. Det var et større Skridt nebad, end jeg tror, at der var Opfordring til at foretage; men jeg nærer tillige den Overbevisning, at, naar saadanne Reduktioner i Prisen ere foretagne, er der ingen Veit tilbage fra den. Det gaar med dem ligesom med forskjellige politiske Forhold, at man skal se sig vel for, førend man springer; men har man sprunget, maa man blive, hvor man er, man kan ikke komme tilbage over Grøsten. Jeg vilde anse det for yderst uehøiligt, om man nu skred til en Forhøielse af Telegrampriserne, hvad enten det skete med Bevarelsen af det gamle System for Prisanstættelsen, men gennem en Forhøielse, eller man gif over til en Ordtagt. Nu, efter at Fejlen er stet, tror jeg ikke, at der er nogen anden Maade at raade Bod paa den end at gjøre, hvad man formaar, for at lette Tjenesten ved og Benyttelsen af Telegrafslinierne, stolende paa, at den almindelige Udvikling hurtig vil arbejde sig op og derved dække de Finantskassen foreløbig tilføjede Tab. Min Opfattelse af dette Punkt stemmer med, hvad jeg tidligere har gjort gjældende, dengang der blev gjort Forsøg paa fra Ministe-